

บทที่ 364 คนโง่มาหาถึงที่

เถียนฮวนยังคงมีท่าที่เป็นกังวลอยู่บ้าง “ไม่มีปัญหาแน่ะ”

“จะมีปัญหาอะไรได้ เจ้าเด็กนั้นคิดว่าตนเองฉลาดนัก คิดว่าจับจุดอ่อนของข้าได้ แต่สุดท้าย...หิ! ในเมื่อเขากล้าให้คนมาก่อเรื่องถึงหน้าโรงหมอในวันเปิดกิจการ ข้าก็ควรสั่งสอนเขาเสียบ้างแล้ว”

กู่ฉางσύ้ยยิ้มเย็น แววดาฉายประกายเยียบเย็นชั่วขณะ ก่อนจะหายไป

เถียนฮวนได้แต่ส่ายหน้า “ท่านพ่อท่านแม่เป็นคนเลี้ยงดูพวกเขามีใช่หรือ เหตุใดเยาว์เจียเอ๋อร์จึงฉลาดหลักแหลม แต่เจียเกอเอ๋อร์กลับโง่เขลา ยิ่งนัก ตอนนี้ข้าก็ยังคิดว่าตนสามารถเอาชนะท่านได้ เขาเอาความมั่นใจเช่นนี้มาจากไหนกันแน่”

“ก็จากพ่อแม่ข้านั่นแหละ” กู่ฉางσύ้ยเอ่ยเสียงเรียบ “พวกเขามีลูกชายแท้ๆ เพียงคนเดียว ย่อมตามใจทะนุถนอม

เป็นอย่างยิ่ง ตั้งแต่เล็กก็คอยชมว่าเขาฉลาด เก่งไปเสียทุกอย่าง ส่วนข้านะหรือ มีแต่จะถูกพวกเขาดูต่ำ เขาถูกปลุกฝังเช่นนั้นมานานหลายปี ย่อมมั่นใจว่าตนเก่งกาจเหนือผู้ใด ความมั่นใจเช่นนี้ ต่อให้อีกสิบปีก็ยากจะหายไป” เขายิ้มเย็นอีกครั้ง

“แต่นั้นก็นับว่าดีสำหรับแผนของพวกเรา หากเขามีได้ ถูกเลี้ยงดูเช่นนี้ ก็คงไม่ถูกคนอื่นหลอกครั้งแล้วครั้งเล่าจนต้องมาพึ่งพาพวกเราเช่นนี้ หี! ตอนนี้เขายังฝันหวานคิดจะเป็นหลงจูของโรงหมอตระกูลเถียนอยู่เลย”

เถียนฮวนหลุดหัวเราะพรีด

“เด็กคนนี้...ช่างโง่จริง ๆ ออกไปตระเวนอยู่ข้างนอกตั้งนาน ยังไม่เข้าใจความร้ายกาจของผู้คน และบัดนี้...”

นางยี่นนี่จิ้มไหล่กู่ฉางส่ายเบา ๆ

“ก็ยังโผล่ไปในหลุมที่พี่ชายขุดรอไว้เองเสียแล้ว”

กู่ฉางส่ายรีบทำหน้าที่ “ภรรยาพูดสิ่งใด ข้าไม่เข้าใจเลย ข้ากับน้องชายทำสัญญาไว้ชัดเจน หากเขาทำได้ตามเงื่อนไข ข้าก็ไม่มีทางไม่ให้เขาเป็นหลงจู”

แต่ประเด็นคือ กุ๊ฉางเจียไม่มีทางทำได้อยู่แล้ว

เถียนฮวนอดกลอกตาไม่ได้

“ท่านก็รอดูเถิด”

“พูดราวกับว่าเจ้าไม่ยากดู” กุ๊ฉางส่ายปาก

เถียนฮวนหัวเราะอีกครั้ง สองสามีภรรยาหัวเราะอย่างมีความสุข

ครั้นเวลาผ่านไปไม่นาน ในที่สุดกุ๊ฉางเจียก็เริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

“อะไรกัน ข้าเป็นว่าที่หลงจู๊หรือเป็นคนงานกันแน่ พวกเจ้าจงใจใช้งานข้าเยี่ยงเด็กรับใช้! ไม่ทำแล้ว! ข้าจะไปหา กุ๊ฉางส่วย กุ๊ฉางส่วยอยู่ที่ใด ไปเรียกเขามาเดี๋ยวนี้!”

หลงจู๊รีบเอ่ยเกลี้ยกล่อม “นายท่านรอง ท่านอย่าเอ๋ย เช่นนี้เลย การเป็นหลงจู๊ ย่อมต้องรู้เรื่องราวทุกอย่างในโรงหมออย่างละเอียด เช่นนั้นเวลาบริหารจัดการจึงจะเข้าใจขั้นตอน

ทั้งหมด และรู้ว่ามิใช่ผู้ใดลอบทำเรื่องไม่ดีลับหลังท่าน วันนี้ข้า
ให้ท่านทำงานที่หน้าห้องโถงรับรองคนไข้ ก็เพื่อให้ท่านคุ้นเคยกับ
กระบวนการทั้งหมดของโรงหมอ เมื่อท่านเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว
ท่านยังต้องไปดูคลั่งยา ห้องปรุงยา และส่วนอื่นๆ จนกว่าครบ!”

อะไรนะ! เขาต้องทำงานหนักตามที่ต่าง ๆ อีกหรือ

แค่ได้ยินชื่อห้องต่าง ๆ ที่หลงจู๋เอ่ยออกมา กุ๊นางเจี๋ย
ก็ต่อต้านทันที

“ข้าไม่ไป! กุ๊นางส่วยอยู่ที่ใด เรียกเขามา ข้าจะคุยกับเขา!”

“นายท่านรอง ต้องขออภัยจริงๆ วันนี้นายท่านไปที่
ศาลาว่าการเพื่อตรวจชีพจรให้ท่านเจ้าเมือง หากท่านต้องการ
พบเขาตอนนี้ ข้าเกรงว่าต้องไปที่ศาลาว่าการด้วยตนเองแล้ว
ขอรับ”

“ข้า...ข้าไม่ทำแล้ว! เอาค่าแรงของข้ามา ข้าจะกลับบ้าน!”

“หืม? นายท่านรองยังไม่ทราบหรือขอรับ ค่าแรงเดือนนี้
ของท่าน นายท่านได้ส่งกลับไปหมู่บ้านกานส่วยให้บิดามารดา
ของท่านเรียบร้อยแล้วขอรับ”

“ผู้ใดอนุญาตให้พวกเจ้าส่งเงินของข้าไปให้พวกเขา!”

“นายท่านรอง ในฐานะบุตร การกตัญญูต่อบิดามารดา
ย่อมเป็นเรื่องสมควรไม่ใช่หรือ ข้าน้อยได้ยินว่าท่านพ่อท่านแม่
ของท่านได้รับเงินแล้วดีใจยิ่งนัก ยังเอ่ยชมท่านไปทั่วหมู่บ้านว่า
ท่านกตัญญูรู้คุณอีกด้วย”

กัณจเจียแทบคลั่งตายด้วยความโกรธ!

ความกตัญญูจะมีประโยชน์อันใด!

เขาต้องการเป็นผู้ที่ยืนอยู่เหนือผู้อื่น หากได้คิดจะมา
ทำงานรับใช้ในโรงหมอประหนึ่งเด็กรับใช้ไม่ เงินที่หามาอย่าง
ยากลำบากยังถูกส่งกลับไปให้ผู้อื่นใช้เสียอีก!

ใช่แล้ว ในสายตาเขา นอกจากตนเองแล้ว คนอื่นล้วนเป็น
คนนอก แม้แต่บิดามารดาที่เลี้ยงดูเขามาจนเติบโตใหญ่และท่วมเท
ทรัพย์สินมากมายก็ไม่เว้น!

ทว่าหลังโต้เถียงกับหลงจื๋ออยู่พักหนึ่ง เขาก็พบว่าตนเองไม่อาจ
เอาชนะชายชราผู้นี้ได้เลย

ยิ่งกว่านั้น กัณจส่วยก็ไม่มีอยู่ เขาจึงทำได้เพียงคิดหาทางอื่น

เขากัดฟันแน่น

“ข้าไม่ทำแล้ว! ค่าแรงก็ไม่เอา ข้าจะไปเดี๋ยวนี้!”

“เช่นนั้นไม่ได้หรอกขอรับนายท่านรอง ท่านได้ลงนามในสัญญากับนายท่านแล้วว่าจะทำงานที่นี่เป็นเวลาห้าปี ภายในห้าปีนี้ท่านจะจากไปไม่ได้ขอรับ”

“ข้าขอยกเลิกสัญญาก็ได้!”

“เช่นนั้นพวกเราก็ต้องไปพบกันที่ศาลาว่าการแล้วขอรับ”

“ดี! ไปศาลาว่าการก็ไปสิ คิดว่าข้าจะกลัวพวกเจ้าหรือ”
ก๊วนงเจียตอบรับโดยไม่คิด

ในใจเขาคิดว่า ไปถึงศาลาว่าการแล้ว เขาจะเอะอะโวยวายเปิดโปงหน้ากากรวมปลอมของก๊วนงสู่ย ให้ทุกคนได้เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นคนเช่นไร!

ทว่าความคิดเช่นนี้ หลงจู่จะมองไม่ออกได้อย่างไร

“ได้ ในเมื่อนายท่านรองยื่นกรานจะไปศาลาว่าการ เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปกันเถิด”

เขาโบกมือเรียกคนงาน “มานี่ จับนายท่านรองมัดไว้
พวกเราจะไปศาลว่าการกัน!”

“ได้เลย!”

เหล่าลูกจ้างในโรงหมอต่างก็ไม่ชอบหน้าก๊วนเงี้ย
มานานแล้ว ทั้งที่ไม่มีความสามารถอันใด กลับอาศัยว่าก๊วนเงี้ย
เป็นพี่ชาย แล้ววางท่าอวดดีในโรงหมอ

พวกเขาหนีถือหมอก๊วนอย่างสุดหัวใจ แต่ชายคนนี้ก็กลับ
ด่าทอคนที่พวกเขาเคารพรักสารพัด ความคับแค้นสะสมอยู่เต็มอก

บัดนี้ เพียงหลงจู้สั่ง คนมากมายก็กรูกันเข้ามา คว่าเชือก
มามัดก๊วนเงี้ยจนแน่นหนา

ก๊วนเงี้ยอำปากจะร้อง ทันใดนั้นมีคนคว่ำผงหวงเหลียน¹
บดหยาบยัดใส่ปากเขา

ความขมปร่าแล่นขึ้นมาทันที น้ำตาไหลพราก เขาอยากร้อง
ก็ร้องไม่ออกแม้แต่หน่อย

¹ หวงเหลียน สมุนไพรจีนรสขมจัด มีสรรพคุณแก้ร้อน ขจัดพิษ และลดการอักเสบ
มักใช้รักษาอาการไข้หรือโรคที่เกิดจากความร้อนสะสม

หลงจู้สามารถจัดการเรื่องเหล่านี้ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องถึงมือของกู่ฉางσύ

เขารู้ดีว่าในสัญญาฉบับนั้นกู่ฉางเจี้ยลงนามและประทับลายนิ้วมือลงไปด้วยตนเอง หากกู่ฉางเจี้ยผิดสัญญาที่ทำไว้กับโรงหมอ หลงจู้ก็ออกหน้าแทนได้

ผู้พิจารณาคดีคือนายอำเภอประจำเขตที่โรงหมอตั่งอยู่ ครอบครัวของเขาเพิ่งได้รับการปลูกผีจากกู่ฉางσύได้ไม่นาน ในใจยังรู้สึกซาบซึ้งอยู่ ครั้นรู้ว่าคดีนี้เกี่ยวข้องกับโรงหมอตระกูลเถียน เขาก็ไม่เปิดพิจารณาคดีต่อหน้าสาธารณชน กลับสั่งปิดประตูศาลจุดโคมไฟ แล้วเริ่มไต่สวนเป็นการภายในทันที

ต่อมาหลงจู้ก็นำหลักฐานออกมาแสดงอย่างชัดเจน พิสูจน์ได้ว่ากู่ฉางเจี้ยเป็นฝ่ายผิดสัญญาก่อน ส่วนกู่ฉางσύมิได้กระทำความผิดอันใด

คดีนี้จึงถูกตัดสินอย่างรวดเร็ว

“เรื่องนี้โรงหมอตระกูลเถียนไม่มีความผิด กู่ฉางเจี้ยในเมื่อเจ้าลงนามในสัญญาแล้ว ก็ต้องปฏิบัติตามคำมั่นให้ถึงที่สุด บัดนี้เพียงเผชิญความลำบากเล็กน้อยก็คิดจะถอย นั่นคือความผิด

ของเจ้า หากเจ้าตื้อตึงจะไป ก็จงชดใช้ค่าปรับให้แก่โรงหมอ
ตระกูลเถียนเป็นค่าชดเชย แล้วข้าจะพิพากษาให้สัญญาานั้น
เป็นโมฆะ!” นายอำเภอกล่าวเสียงดัง

ขาของกู่ฉางเจี๋ยอ่อนยวบแทบยืนไม่อยู่

เขาไม่มีเงินติดตัวสักเหวิน จะไปหาเงินสามสิบตำลึง
มาจ่ายให้กู่ฉางส่วยได้อย่างไร

ต่อหน้านายอำเภอ เขาไม่กล้าโวยวาย ได้แต่กลืนน้ำตา
เอ๋อเสียวสัน

“ข้า...ข้าไม่มีเงิน...”

“เช่นนั้นก็กลับไปโรงหมอเสียดีๆ แล้วทำตามคำสัญญา
ของเจ้า!” นายอำเภอตอบไม่ปลุกสติ “แต่คนอกตัญญู เห็นแก่
ผลประโยชน์เช่นเจ้า ข้าจะปล่อยไว้ไม่ได้เด็ดขาด ต้องลงโทษ
ให้หลาบจำเสียบ้าง คนมา! ลากตัวไป โบกยิบไม้!”

บทที่ 365 กู้บ้านแตกสาแหรกขาด

ด้วยเหตุนี้ กู้ฉางเจี๋ยจึงถูกลากตัวไป จากนั้นเขาก็ถูกโบยตีไป

ครั้งนี้โบยจนครบ ก้นของเขาก็เป็นแผลเหวอะหวะ เนื้อหนังปริแตก หลงจูลักเขากลับไปยังโรงหมอตระกูลเถียน ก่อนจะเหวี่ยงเข้าไปในห้องเก็บของ

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ถูกขังไว้ในห้องเก็บของที่ว่างเปล่าเงียบเหงา ได้เงินเพียงเดือนละห้าตำลึง ไร้โอกาสออกไปพบหน้าผู้คน และกู้ฉางส่วยก็ไม่ได้โผล่หน้ามาให้กู้ฉางเจี๋ยเห็นแม้แต่บ่อย

ทว่าคนนอกที่ไม่รู้เรื่องราวกลับลือกันว่ากู้ฉางส่วยเห็นแก่บ้านตระกูลกู้ที่เคยชุบเลี้ยงตนมา จึงไม่ถือสาหาความ ยอมเลี้ยงดูกู้ฉางเจี๋ย มิหนำซ้ำ ยังให้เงินเขาเดือนละห้าตำลึง ผู้คนจึงชื่นชมว่าเขาเป็นคนดีมีน้ำใจยิ่งนัก

“อู๋! แบบนี้เรียกว่ามีน้ำใจหรือ เขาจงใจขังเจี้ยเกอเอ๋อร์เอาไว้ชัดๆ! ใจดำอำมหิตยิ่งนัก มีพี่ชายที่ไหนทำกับน้องตัวเอง เช่นนี้บ้าง เจี้ยเกอเอ๋อร์ผู้นำสงสารของข้า เกรงว่าชั่วชีวิตนี้คงต้องพึ่งพินาศเพราะคนชั่วช้าสารเลวผู้นั้น!” ครั้นเจียงซือได้รู้ข่าวก็ร่ำไห้สะอึกสะอื้น น้ำหูน้ำตาไหลอาบแก้ม

ก๊วนไต้ยิ่นเสียงโวยวายของนางเข้า ก็ปวดศีรษะจนทนแทบไม่ไหว ในที่สุดก็ตวาดเสียงต่ำอย่างเหลืออด

“พอได้แล้ว!” เมื่อเห็นว่าเจียงซือตะลึงงัน ก๊วนไต้จึงกล่าวต่อว่า “เจ้ายังไม่รู้อีกหรือว่านิสัยของเจี้ยเกอเอ๋อร์เป็นเช่นไร ถ้าปล่อยให้เจ้าเด็กนั้นเกล่เกลื่อนอยู่นอกบ้าน ป่านนี้เขาคงคิดจะทำการค้าไร้สาระนั้น! มิหนำซ้ำ ยังโง่เง่าจนโดนคนอื่นหลอกแล้ว-หลอกอีก ไม่มีหัวการค้าเลยสักนิด เงินในบ้านถูกเขาขโมยไปตั้งเท่าไรแล้ว

“ข้าว่าเรื่องเป็นเช่นนี้ก็ดีแล้ว เจ้าคิดว่าใครๆ ก็หาเงินเดือนละห้าตำลึงได้หรือ สู้เจี้ยเกอเอ๋อร์ให้เงินมากมายถึงเพียงนี้ เขาก็ควรจะดีใจถึงจะถูก!”

เงินห้าตำลึงนี้กูฉางσύให้ครบถ้วนตรงเวลาทุกเดือน
ไม่เคยขาดสักเหวินเดียว กูอันดีใจยิ่งนัก

ได้เดือนละห้าตำลึง ไยจะต้องลำบากสกดน้ำมันอีกเล่า
เงินเท่านี้พอให้เขากินดื่มเสพสุขได้ตลอดชีวิต

“ทว่า...เจียเกอเอ๋อร์อยู่ที่เมืองหลวงของมณฑล ข้าเป็นห่วง
เขายิ่งนัก ไม่รู้ว่าเขาจะลำบากเพียงใด” เจียงซื่อเอ๋ยเสียดัง

“มีกินมีดื่ม จะไปลำบากอะไร ไม่ต้องตากลมตากฝน
วันทั้งวันก็แค่คอยดูแลห้องเก็บของ งานดี ๆ เช่นนี้ไม่ว่าผู้ใด
อยากทำก็ทำได้ มิหนำซ้ำ ส่วยเกอเอ๋อร์ก็พูดแล้วมิใช่หรือ
ว่าขอเพียงเขาเข้าใจงานต่าง ๆ ภายในโรงหมอบอย่างถ่องแท้
วันหน้าก็จะยอมยกตำแหน่งหลงจูโรงหมอบให้เจียเกอเอ๋อร์
เช่นนั้นพวกเราย่อมได้ย้ายไปอยู่ที่เมืองหลวงของมณฑล!” กูอัน
กล่าวเสียดัง

ตอนนี้กิจการค้าตัวอันของหมู่บ้านกานσύกำลัง
เจริญรุ่งเรือง เพราะมีหัวหน้าหมู่บ้านกานσύกับท่านอาเจ็ด
คอยควบคุมดูแล กูฉางσύจึงวางใจ มิได้เข้าไปจัดการสิ่งใดอีก

สองสามีภรรยาต่างทุ่มเทความสนใจไปที่โรงหม้อในเมืองหลวงของมณฑลกับโรงเตี๊ยมใจซึ่ง พวกเขาจึงปักหลักอาศัยอยู่ที่นั่น ส่วนบ้านที่หมู่บ้านกานส่วยก็มีถึงชื่อเป็นผู้ดูแลคอยจัดการต้อนรับผู้มาเยือนป่าไผ่ม่วง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มีคนมากมายอิจฉาบ้านกู่ฉางส่วย

อันที่จริงแล้วกู่ฉานในฐานะพ่อของกู่ฉางส่วยก็ริษยาลูกตนเองไม่น้อยเช่นกัน

เขาฝันมาตลอดชีวิตว่าตนจะร่ำรวยจนมีเงินเหลือเก็บไปซื้อบ้านสักหลังในตัวตำบล ลงหลักปักฐานเปิดกิจการขึ้นมาหลุดพ้นจากชีวิตชาวนายากจนกลายเป็นเศรษฐีผู้มั่งคั่ง ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุข

สุดท้ายแล้วบุตรชายคนเล็กที่เขาฝากความหวังทุกอย่างไว้กลับล้มเหลวเสียทุกเรื่อง ไม่เหมือนบุตรชายคนโตที่ได้ย้ายไปอยู่ในเมืองหลวงของมณฑล ทั้งยังได้สนิทชิดเชื้อกับตระกูลใหญ่

ทั้งสองบ้านบาดหมางอย่างรุนแรงจนถึงขั้นตัดขาดความสัมพันธ์ กู่ฉางส่วยไม่เคยเห็นว่าเขาเป็นพ่อผู้มีพระคุณ หากจะฟังพาลูกคนนี้ก็เกรงว่าคงถูกไล่เตะเพ็ดออกมาเสียก่อน

มิหนำซ้ำ ตอนนี้อยู่ในบ้านในหมู่บ้านล้นจ๊อบตาตุเขายู่
ตลอดเวลา เพียงเขาออกจากหมู่บ้านไปก็มีคนมากมายเดินตาม
ชาวบ้านคอยกีดกันเขาไม่ให้ไปก่อวณกัณญ์

ตอนนี้เขาได้แต่หวังว่ากัณญ์จะสำนึกได้ ทำให้กัณญ์
รู้สึกเห็นใจได้บ้าง

ทว่า...เด็กคนนั้นจะสำนึกได้จริงหรือ

กัณญ์เป็นลูกแท้ๆ ของเขาก็จริง แต่กลับทำให้เขา
ผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเองก็เหนื่อยใจยิ่งนัก

เฮ้อ! ชะตาของเขาช่างน่าอาภัพเสียที่อะไร เหตุใดถึง
ให้กำเนิดลูกชายที่ไร้ประโยชน์เช่นนี้ได้!

กัณญ์ยังคิดก็ยังเหนื่อย เขายันกายลุกขึ้นยืน

“ข้าจะออกไปเดินเล่นสักหน่อย”

“สามี ท่านจะไปที่ไหนหรือ” เจียงซือรีบวิ่งตามออกไป

“กลับเข้าไปเดี๋ยวนี้! ข้าจะไปดูร้านที่ตัวดำบล เจ้าเป็นสตรี
ไม่ต้องตามข้ามา” กัณญ์พูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดแล้วไล่นางกลับไป

ทันที หลังจากนั้นจึงขี้อ่ม่งหน้าไปยังตัวตำบล ทว่าเขากลับ
มิได้ไปร้านค้าอย่างที่ปากบอก แต่ตรงไปยังหอศกนิกาในตำบล!

สามเดือนต่อมา เขาก็พาหญิงศกนิกาคนหนึ่งกลับมา!

ด้วยเหตุนี้ บ้านตระกูลกู่ที่เฟื่องสงบสุขได้ไม่นานก็วุ่นวาย
โกลาหลไม่เว้นวัน

กู่อันกับเจียงซือทะเลาะกันเสียงดังอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน
กู่อันปกป้องหญิงศกนิกาผู้นั้นอย่างสุดชีวิต ส่วนเจียงซือ
ก็หมายจะกำจัดเสี้ยนหนามตำใจ แน่นอนว่าหญิงศกนิกาผู้นั้น
มิใช่คนอ่อนแอ นางคอยเป่าหูยั่วยวนเขามีหยุตหย่อน กู่อัน
จึงหลงใหลนางจนโง่หัวไม่ขึ้น เขาหลงไม้ลงมือทุบตีเจียงซือ
อยู่หลายครั้ง เพื่อปกป้องหญิงศกนิกาผู้นั้น

กู่ฮวาจี้กับกู่ฮวาเยว่ช่วยพูดแทนมารดา ทว่ากลับ
ถูกดุด่าไม่มีขึ้นดี

กู่อันไม่สนใจไยดีสองพี่น้องแม่แต่น้อย รีบร้อนจัดการ
หาสามีให้พวกนาง คิดจะให้พวกนางออกเรือนก่อนปีใหม่ให้จงได้

ข่าวนี้แพร่ไปถึงเมืองหลวงของมณฑล พอเถียนฮวนฟังแล้ว ถึงกับอ้าปากตาค้าง

“หรือว่านี่ก็อยู่ในการคาดการณ์ของท่านด้วย” นางถาม กู้ฉางส่ายด้วยสีหน้าหวาดระแวงระคนสงสัย

กู้ฉางส่ายส่ายหน้า “ไม่ใช่ ข้าเดาว่าพอท่านพอได้เงินไป คงมิได้สกัดน้ำมันขายอีก วัน ๆ ก็เอาแต่กินดื่มและใช้เงิน สรุ่ยสร่าย ทว่าเรื่องที่เขพาหญิงคนีกากลับบ้านนั้น...มิได้อยู่ในความคาดหมายของข้า ข้าว่าเรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำอะไรบางอย่าง ทุกอย่างดูประจวบเหมาะจนเกินไป”

“ข้าเองก็รู้สึกเช่นนั้น” เถียนฮวนพยักหน้า

ไม่นานพวกเขาก็รู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องทั้งหมด... เกิดจากฝีมือของคหบดีหวัง!

“เฮ้อ! น้องกู้ คนบ้านท่านก่อกรรมท่านไม่เลิกรา หลายปีมานี้ ข้าล้วนเห็นกับตาว่าเขารังแกพวกท่านเช่นไร พวกท่านทนได้ แต่ข้าทนไม่ได้ ท่านเลี้ยงดูกู้ฉางเจี๋ยก็พอแล้ว ส่วนคนอื่น ๆ ข้าจะจัดการให้เอง”

คหบดีหวังยอมรับการกระทำของตนอย่างเปิดเผย
ไม่มีปิดบังแม้แต่น้อย

ก๊วนงสู่ยเม้มปาก “พี่หวัง ท่านจะทำเช่นนี้เพื่ออะไร”

ร่วมมือกันมาหลายปี ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาก็
นับว่าใกล้ชิดสนิทสนม พวกเขาจึงเปลี่ยนคำเรียกขาน

คหบดีหวังตอบไหล่อีกฝ่าย “เรื่องบางเรื่องที่ท่านทำไม่ได้
แต่ข้าในฐานะคนนอกกลับทำได้ พ่อแม่ท่านรังแกท่านเกินไปแล้ว
หากไม่รีบแยกพวกเขาออกจากกันเสียเนิ่นๆ วันหน้าพวกเขา
ต้องกลับมาหาท่านอีกแน่ ข้าเพียงให้คนพากู้กันไปยังหอศกิกา
แล้วติดสินบนหญิงศกิกาคนหนึ่งให้ล่อลวงจนเขาหลงไหล
หัวปักหัวปำ บ้านก๊วนงยอมถึงคราวล่มสลาย!

“พ่อของท่านมัวแต่คิดจะครองคู่กับนางศกิกาไปจน
ตลอดชีวิต เรื่องอื่นเขาล้วนไม่ใส่ใจแล้ว แม่ของท่านทั้งชีวิต
ก็เชื่อฟังแต่พ่อของท่าน บัดนี้ไร้เสาหลัก นางยอมทำสิ่งใดไม่ได้อีก
รอให้น้องสาวทั้งสองของท่านออกเรือนไปเสียก่อน พอถึงตอนนั้น
แม่ท่านก็จะไร้ที่พึ่ง ส่วนน้องชายของท่าน เขายอมเชื่อฟังท่าน
ทุกอย่างมิใช่หรือ”

แผนการของคหบดีหวัง...ช่างอำมหิตยิ่งนัก

หากเป็นเช่นนั้นจริง พวกเขาย่อมบ้านแตกสาแหรกขาด
มีอาจก่อกรรมชั่วได้ง่ายได้อีก

“พี่หวัง ขอขอบคุณท่านมาก” กุ๊ฉางสุ่ยประสานมือค้ำับ
กล่าวขอบคุณคหบดีหวังด้วยสีหน้าจริงจัง

คหบดีหวังหัวเราะว่า “คนชั่วเช่นนั้นสมควรได้รับ
ผลกรรมแล้ว! หลายปีมานี้ท่านช่วยเหลือข้ามากมาย ข้าย่อม
ช่วยเหลือท่านเป็นการตอบแทน!”

บทที่ 366 ส่งรายการอาหารให้ราชสำนัก

หลังจากที่คหบดีหวังจากไปแล้ว เกียนฮวนก็หันไปมอง
ก๊วงซู่ “เรื่องน้องชายท่าน ท่านวางแผนไว้เช่นไร”

“ก็เหมือนที่ผ่านมา” ก๊วงซู่ตอบอย่างไม่ลังเล

มุมปากของเกียนฮวนกระตุกเล็กน้อย

“ท่านช่างโหดเหี้ยมเสียจริง”

‘แผนการเหมือนที่ผ่านมา’ ที่ว่านั้น แท้จริงแล้วคือ
การแจ้งข่าวเรื่องที่เกิดขึ้นภายในบ้านก๊วนให้ก๊วงเจี๋ยรับรู้
อย่างละเอียด

ก๊วงซู่ประพาศิตนเป็นพี่ชายผู้มีคุณธรรมอยู่เสมอ

เขายื่นกรานให้ก๊วงเจี๋ยทำงานในโรงหมอดตระกุลเถียน
ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญาจริง ทว่าเรื่องอื่นๆ นอกเหนือ
จากนั้นเขากลับรับปากคำขอของน้องชายผู้นี้แทบทุกอย่าง

กู่ฉางเจี๋ยเฝ้ารอคอยวันแล้ววันเล่า หวังว่าพ่อแม่ของตน
จะรู้ข่าวว่าเขาต้องทนทุกข์มากมายเพียงใด แล้วรีบมารับเขา
กลับบ้าน...เพราะว่าบัดนี้มีเพียงกู่อันเท่านั้นที่จะออกหน้าแทนเขา
ช่วยพูดให้กู่ฉางส่วยยกเลิกสัญญาได้

ทว่าสุดท้ายแล้วเขาก็รอเก้อ ชาวที่ได้ยินกลับกลายเป็นว่า
บิดาของเขาแต่งงานกับหญิงคนกา มีหน้าซ้ำ นางยังตั้งครรภ์อีก

เจียงซือรำให้จิตใจแทบสลายอยู่รอมร่อ นางกลับไปยัง
บ้านเดิมเพื่อขอความช่วยเหลือ ทว่ากลับเปล่าประโยชน์

กู่ฮวาจี้กับกู่ฮวาเยว่ออกเรือนแล้ว หญิงคนกาผู้นั้น
จึงกลายเป็นใหญ่ในบ้านกู่อัน

บิดาไม่ต้องการเขาอีกต่อไป ส่วนมารดาบุญธรรม
ก็ดูแลตัวเองแทบไม่รอด กู่ฮวาจี้กับกู่ฮวาเยว่ก็ออกเรือน
ไปแล้ว ตอนนี้เขายังจะพึ่งผู้ใดได้อีกเล่า

กู่ฉางเจี๋ยร้องฟ้าร้องดินก็ไร้เสียงตอบรับ ถูกคนในโรงหมอ
เรียกไปอบรมสังสอนครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดเขาก็ตระหนักถึง
ความโหดร้ายของโลกใบนี้ จึงสงบเสงี่ยมเจียมตัวกว่าแต่ก่อน

กาลเวลาเคลื่อนคล้อยไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็ใกล้จะ
หมดปี

ตลอดปี กิจการของกู่ฉางสู้ในเมืองหลวงของมณฑลเจริญ-
ก้าวน้ำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งโรงเตี๊ยมใจซึ่งที่ร่วมทุนกับคหบดีหวัง
และโรงหมอตระกูลเถียนของเขา ทำกำไรได้มากมายเหลือคณนา

ครั้นเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง เจ้าเมืองเซียวได้เชิญเขาไปพบ
เพื่อปรึกษา

“ปีหน้าพวกเราวางแผนไว้ว่าจะถวายเนื้อตัวอัน
แด่ราชสำนัก เพื่อนำไปปรุงอาหารมื่อสิ้นปี กู่จวีเหรินคิดเห็น
เช่นไร”

แต่ไหนแต่ไรมา อาหารมื่อสิ้นปีของราชสำนักนั้น
ต้องร่างรายการอาหารล่วงหน้าหนึ่งปี ตอนนี้เป็นช่วงเวลา
ที่แต่ละห้องที่ส่งรายชื่ออาหารเลิศรสประจำถิ่นให้ราชสำนัก

พอส่งรายชื่อไปแล้ว แนนอนว่าการคัดเลือกย่อมกินเวลา
นานหลายเดือน

เมื่อคัดเลือกเสร็จจะมีคนจากเมืองหลวงส่งหนังสือกลับมาแจ้ง หลังจากนั้นแต่ละท้องที่ที่ได้รับการคัดเลือกต้องส่งตัวพ่อครัวไปยังเมืองหลวง เพื่อปรุงอาหารท้องถิ่นในห้องเครื่องปรุงจนกว่าจะได้รสชาติที่ถูกปากฮ่องเต้และเชื้อพระวงศ์

กว่าเรื่องทั้งหมดจะดำเนินจนเสร็จสิ้น ก็กินระยะเวลาหลายเดือน ด้วยเหตุนี้ เจ้าเมืองเซียวก็ไม่รอช้าเริ่มปรึกษาหารือเรื่องนี้กับกุนซือผู้ล่องหน้าทันที

ครั้นกุนซือได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็พลันสว่างวาวขึ้นมาในบัดดล

“นี่เป็นโอกาสอันดีที่จะทำให้ตัวอันมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน ข้าเห็นด้วย” เขากล่าวด้วยรอยยิ้มละไม “ท่านเจ้าเมืองเซียวยังคงห่วงใยหมู่บ้านกานสุ่ยของพวกเราเสมอมา ข้าขอคารวะขอบคุณท่านขอรับ!”

กิจการค้าตัวอันในหมู่บ้านกานสุ่ยเจริญรุ่งเรืองไม่น้อย พวกเขาขยายการเลี้ยงตัวอันอย่างต่อเนื่อง คาดการณ์ว่าปีหน้าพวกเขาจะผลิตเนื้อตัวอันออกสู่ตลาดเป็นสองเท่าของปีนี้

ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้หลายครอบครัวในหมู่บ้านงานสุข
เชี่ยวชาญการเลี้ยงตัวอันแล้ว ไม่นานก็เริ่มชักชวนญาติพี่น้อง
และสหายมาร่วมเลี้ยงตัวอันด้วยกันเพิ่ม

กุ๊ฉางสุขไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้นัก

วันหน้าความต้องการตัวอันในตลาดย่อมมีมากขึ้นอย่าง
มหาศาล เขาไม่คิดจะผูกขาดกิจการนี้ไว้กับตนเพียงคนเดียว

เหนือสิ่งอื่นใด เขาต้องการให้ชื่อเสียงของเนื้อตัวอันเลื่องลือ
ไปทั่วแคว้น

เขายอมสละแรงกายแรงใจทุ่มเทเลี้ยงดูตัวอันอย่าง
ยากลำบากเพื่อให้ตัวอันมีชื่อเสียงเช่นทุกวันนี้ เช่นนี้เขายอม
พยายามอย่างสุดชีวิต เพื่อให้ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินได้ลิ้มรสเนื้อตัวอัน
อันโอชะ

บัดนี้มีโอกาสอันดีที่จะส่งเนื้อตัวอันมอบให้ราชสำนัก
เช่นนี้ เขายอมไม่ปฏิเสธ

เจ้าเมืองเซียวริบโบกมือ “คนกันเองไม่จำเป็นต้องกล่าว
เช่นนั้น กุ๊ฉิวไหรินเกรงใจกันเกินไปแล้ว ตอนนี้มณฑลตงชวณ

ของพวกเราขึ้นชื่อเรื่องเนื้อตัวอัน ข้าเองก็อยากให้นเนื้อตัวอันโด่งดัง
ไปทั่วแคว้น หากทำสำเร็จจริง ก็นับว่าข้ามีความดีความชอบ
ไม่น้อย เรื่องนี้คงต้องให้ท่านช่วยข้าไม่น้อยเลยทีเดียว”

“ขอรับ ข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ” กุ๊ฉางส่วย
พยักหน้ารับทันที

ส่วนจะช่วยอย่างไรนั้น...แน่นอนว่าต้องอาศัยสายสัมพันธ์
อันดีระหว่างกุ๊ฉางส่วยกับเหล่าผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายในเมืองหลวง
เพื่อให้ตัวอันของพวกเขาได้รับการคัดเลือกจากราชสำนัก

ครั้นตกลงกันเรียบร้อยแล้ว กุ๊ฉางส่วยกับเถียนฮวนก็รีบ
ส่งข่าวไปยังสหายในเมืองหลวงเพื่อขอความช่วยเหลือทันที

ตลอดหนึ่งปีมานี้ ได้ทำอยู่กับอาจารย์หลิวล้วนติดต่อกับ
พวกเขาโดยตลอด

ทั้งสองฝ่ายเขียนจดหมายถึงกันอยู่เสมอ เนื้อความในนั้น
ล้วนเป็นเรื่องวิชาแพทย์และการปรุงยา ยิ่งแลกเปลี่ยนความรู้กัน
มากเข้าก็ยิ่งสนิทสนมกัน

แน่นอนว่าเรื่องเช่นนี้ สองสามีภรรยาผู้ฉ้อโกงย่อมแจ้งข่าวแก่สองผู้อาวุโส และผู้ฉ้อโกงส่งของขวัญชิ้นหนึ่งไปให้ไปเจ้าอีกด้วย

“เขาเป็นถึงขุนนางในกรมพิธีการ ย่อมช่วยเหลือพวกเราได้บ้าง” ผู้ฉ้อโกงกล่าว

ครั้นพูดถึงไปเจ้า เกียนฮวนก็รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย ทว่านางไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า เพียงเอ่ยถามเสียงเบาว่า

“เขาได้เลื่อนตำแหน่งแล้วไม่ใช่หรือ”

“ถูกต้อง เช่นนั้นเขาย่อมช่วยเหลือพวกเราได้สะดวกยิ่งขึ้น มิใช่หรือ” ผู้ฉ้อโกงยิ้มเอื่อย

“หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น” เกียนฮวนถอนหายใจออกมาเบาๆ “ข้าไม่ขอข้องเกี่ยวกับใต้เท้าไปผู้นี้ ตอนนี้ข้ากำลังเตรียมของขวัญสำหรับถวายไทเฮา ไม่รู้ว่าของจะถูกส่งถึงพระหัตถ์ของไทเฮาหรือเปล่า อย่างน้อยนี่ก็เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากข้า”

ตอนที่นางยังอยู่ในวังหลวง ไทเฮาก็ดูแลนางเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ หลังจากออกจากวังหลวง นางจึงได้ส่งของขวัญไปให้ ไทเฮาในทุกปี

ปีก่อนนางส่งถุงมือหนังตัวอันที่มีคุณสมบัติกันอากาศเย็น ในช่วงฤดูหนาว ส่วนปีนี้นางทำปลอกมือที่ทำจากหนังนุ่ม ๆ ของ ตัวอันหนึ่งคู่

นางคัดเลือกและตัดเย็บปลอกมือชิ้นนี้ด้วยตัวเอง หนังนุ่มละมุน ไม่ระคายเคืองผิวแม้แต่น้อย

ด้านนอกเป็นขนตัวอันนุ่มฟู ดูอบอุ่นและงดงาม ไม่ว่า ผู้ใดเห็นลั้วนมอาจจะสายตาได้

แน่นอนว่าภายในปลอกมือชิ้นนี้ย่อมมีความลับบางประการ ที่ซ่อนอยู่ โครงปลอกมือทำจากไม้ไผ่สาน มีโพรงสำหรับวาง ลูกกำยานหนึ่งลูก

พออากาศเย็นลงก็แค่ใส่ถ่านชั้นเลิศลงในลูกกำยาน แล้ววางในโพรงของปลอกมือ ให้อุ่นทั้งหอม ช้ำยังงดงาม อีกต่างหาก

เถียนฮวนทำของสิ่งนี้ทั้งสี่ชิ้น มอบให้ไทเฮา ถึงชื่อ
หวันเกอเออร์ และซงเจียเออร์คนละชิ้น ทว่ากลับมิได้ทำให้
ตนเองและสามี

เมื่อได้ทราบข่าวว่าพวกเขาจะส่งของเข้าเมืองหลวง
หวันเกอเออร์ก็นำเครื่องขริบแล้วส่งกระบอกลูกไม้เล็ก ๆ
กระบอกลูกหนึ่งที่ภายในบรรจุบางอย่างมาให้นาง

“ลูกฝากส่งให้องค์หญิงอีเหอขอรับ”

หืม?

เถียนฮวนชะงักไปเล็กน้อย

“ก่อนหน้านั้นเจ้าไม่ชอบให้พวกเราพูดถึงนางมิใช่หรือ”

หวันเกอเออร์มีสีหน้าเย็นชา ทำทางจริงจังเอាកาร

“ขอรับ แต่หลังจากที่ลูกใช้จีหยกของนางช่วยเหลือพวกท่าน
ลูกก็ติดหนี้บุญคุณนางหนึ่งครั้ง ลูกยอมทดแทนบุญคุณ”

เจ้าเด็กคนนี้!

เขาไปอยู่สำนักศึกษาไปอยู่ได้เพียงครึ่งปี แม้ส่วนสูง
จะไม่เพิ่มขึ้นเท่าใดนัก ทว่านิสัยกลับสุขุมขึ้นกว่าเดิม

ยิ่งเขาทำท่าทางเคร่งขรึมเกินวัย เกียนฮวนก็แทบจะ
ปรีเข้าไปถึงแก้มสักหนึ่งที เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเป็นลูกแท้ๆ ของตน
จริงหรือไม่

ทว่าทั้งรูปร่างหน้าตาและน้ำเสียงก็สามารถยืนยันได้ว่า
เขาคือบุตรชายของนาง!

เกียนฮวนหมดหนทางได้แต่ยอมรับชะตา จึงฝากคน
นำของทั้งหมดส่งไปยังเมืองหลวงพร้อมกัน

เรื่องราวต่อจากนี้ก็แล้วแต่สวรรค์จะลิขิตเกิด

บทที่ 367 เรื่องนำขันของกู่ฉางสู่ย

สามเดือนต่อมา

ภายในตำหนักฉือหนิง

“เสด็จย่าทอดพระเนตรสิเพคะ แผลงปอไม้ไผ่ชิ้นหนึ่งดงามหรือไม่” องค์หญิงฉือเหอเอ๋อยกับไทเฮาด้วยความยินดี ในมือประคองแผลงปอตัวเล็กที่ทำจากไม้ไผ่

ไทเฮาพยักหน้ารับ “ก็นับว่าไม่เลวทีเดียว แต่อายุเจียจ๋าได้ว่าเจ้าไม่ชอบของเช่นนี้มีใช้หรือ ใฉวันนี้นักกลับหยิบขึ้นมาเล่นเสียเล่า”

องค์หญิงฉือเหอแม่มริมฝีปากแดงสดจุกลิบดอกอิงฮวา²

“หม่อมฉันไม่ชอบของประเภทนี้หรือเพคะ ทว่าเห็นแก่คนบางคนที่ตั้งใจเอาอกเอาใจหม่อมฉันด้วยการมอบของสิ่งนี้ให้ หม่อมฉันจึงนำออกมาเล่นสักหน่อย!”

² อิงฮวา คือ ดอกซากุระ

“หืม? ผู้ใดกันที่ทำให้เจ้าเป็นเช่นนี้ได้” ไทเฮารู้สึกสงสัย
ยิ่งนัก

ครั้งองค์หญิงอีเหอได้ยินคำเหล่านั้น นางกลับหน้าดำคล้ำ
เสียยิ่งกว่าเดิม

“ก็แค่เด็กชาวบ้านคนหนึ่งที่ไม่รู้จักกาลเทศะเพคะ”

ไทเฮาหัวเราะพริตออกมา “เด็กชาวบ้านที่เจ้าว่า
คือบุตรชายของกู่จวีเหรินที่มาเมืองหลวงเมื่อปีก่อน กู่หัวนั้น
ใช่หรือไม่”

“เพคะ” องค์หญิงอีเหอกล่าว “เขารับจีหยกของหม่อมฉัน
ไปช่วยให้บิดามารดาของเขาจัดการเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนั้น
ได้สำเร็จ สุดท้ายกลับตอบแทนหม่อมฉันด้วยของเล็กๆ น้อยๆ
เช่นนี้ ช่างซีเหินยวเสียจริง! ทั้งที่หลังจากกลับไปแล้ว กิจการ
ในบ้านของเขาเติบโตขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยเท่า แต่ยังเอาของสิ่งนี้
มาให้หม่อมฉัน เขาไม่เห็นองค์หญิงเช่นหม่อมฉันอยู่ในสายตาเลย
สักนิด! หม่อมฉันจะต้องสั่งสอนเขาให้ตีเสียหน่อย! อี! ของเช่นนี้
หากหม่อมฉันต้องการ แค่กระดิกนิ้วเรียกก็มีคนหามาให้มากมาย